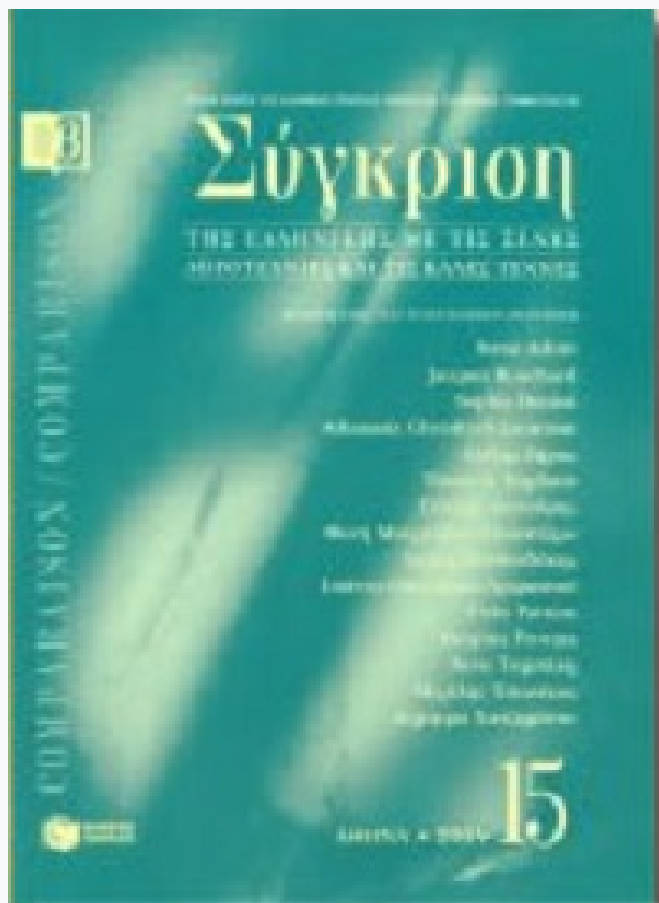

Σύγκριση

Τόμ. 15 (2003)

Επιδράσεις του Βοκκακίου στον Απόκοπο του Μπεργαδή (1370-1519)

Elena Cappellaro

doi: [10.12681/comparison.10093](https://doi.org/10.12681/comparison.10093)

Copyright © 2016, Elena Cappellaro

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Cappellaro, E. (2017). Επιδράσεις του Βοκκακίου στον Απόκοπο του Μπεργαδή (1370-1519). *Σύγκριση*, 15, 114-131. <https://doi.org/10.12681/comparison.10093>

E L E N A C A P P E L L A R O

Επιδράσεις του Βοκκαίου στον Άποκοπο του Μπεργαδή (1370-1519)¹

Από την αρχαιότητα το ταξίδι στον Άδη, πραγματικό ή εν ύπνω, αποτελεί μια πολύ σημαντική πηγή έμπνευσης για τους ποιητές, είτε λόγιους είτε λαϊκούς. Η περιγραφή του Κάτω Κόσμου στην Ελλάδα, ακόμη και σε χριστιανική εποχή, παρουσιάζει ένα περιβάλλον στερημένο από το φως, όπου οι ψυχές, ανεξάρτητα από κάθε ανταμοιβή για την περασμένη συμπεριφορά τους, επιθυμούν τη ζωή, ή τουλάχιστον την ανάμνηση των ζωντανών. Μέσα σε αυτό το πνεύμα κινείται ο Άποκοπος του Μπεργαδή, ο οποίος θεωρείται από τα καλύτερα και δημοφιλέστερα έργα της δημώδους κρητικής λογοτεχνίας του 14ου-15ου αιώνα.

Το όνομα του ποιητή δεν είναι γνωστό· γνωστό είναι μόνο το επώνυμό του, που αναφέρεται στο διαφημιστικό τίτλο του ποιήματος και είναι παραλλαγή του βενετικού Bragadin². Από τα στοιχεία που εμφανίζονται στον Άποκοπο μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο ποιητής ανήκε στην καλή κοινωνία των βενετοκρητικών οικογενειών και ίσως ήταν μέλος της καθολικής εκκλησίας, την οποία γνωρίζει πολύ καλά και σατιρίζει στο έργο του.

Η έλλειψη περισσότερων στοιχείων καθιστά δύσκολη τη χρονολόγηση του έργου. Ο *terminus ante quem* είναι η έκδοση που τυπώθηκε το 1509³ στη Βενετία από τους Ζαχαρία και Νικόλαο Καλλιέργη και σώζεται στη Δημοτική Βιβλιοθήκη της Sélestat (Schlettstadt) της Γαλλίας. Της δεύτερης, του 1519, σώζεται ένα αντίτυπο στην Bayerische Staatsbibliothek του Μονάχου, αρ. Rar. 467/6. Πρόκειται για μια εξαιρετικά καλή έκδοση, η οποία, μαζί με την τρίτη (1534), είναι απαραίτητη για την αποκατάσταση του κειμένου⁴, που έχει διαταραχθεί φανερά πριν από την εκτύπωση.

Όπως συμβαίνει σε όλα τα πρώιμα έργα της κρητικής λογοτεχνίας, ο Μπεργαδής δεν χρησιμοποιεί μια ομοιόμορφη γλώσσα και δεν ακολουθεί με συνέπεια το ιδίωμα του τόπου και της εποχής του· όμως δεν την παραβιάζει ποτέ και σπάνια καταφεύγει σε ανώμαλες εκφράσεις για να διευκολύνει το μέτρο, προτιμώντας αντιθέτως τις λόγιες εκφράσεις, όπως το έναρθρο απαρέμφατο. Η χρήση των ιταλικών λέξεων ήταν αρκετά συνηθισμένη στην εποχή, όπως και η ανάμειξη αρχαϊσμών και

ιδιωματισμών χωρίς αυστηρούς κανόνες. Η άψογη χρήση της ρίμας δηλώνει επίσης ότι αυτή η τεχνική ήταν πλέον ώριμη στα ελληνικά γράμματα.

Με βάση τη χρήση της ρίμας, οι Ξανθουδίδης⁵, Πολίτης⁶ και Μανούσακας⁷ πίστευαν ότι το ποίημα ανήκε στο 16ο αιώνα. Αφού όμως οι Μ. Ι. Μανούσακας και Α. F. Van Gemert⁸ έχουν ανακαλύψει ότι η εισαγωγή της ρίμας στη νεοελληνική λογοτεχνία ανάγεται στο 14ο αιώνα, η χρονολογία του *Απόκοπου* μπορεί να είναι προγενέστερη. Ο Αλεξίου⁹ πιστεύει ότι το έργο ανήκει στο 15ο αιώνα, με βάση τη σύγκρισή του με άλλα δημοτικά στιχουργήματα για το ίδιο θέμα. Πράγματι ορισμένα κείμενα – όπως η *Κοσμογένεση* του Χούμνου, το *Θανατικό τῆς Ρόδου* του Γεωργιλλά, το *Συναξάριον τῶν εὐγενικῶν γυναικῶν*, το *Πένθος Θανάτου* και ένα στιχούργημα του Τζαμπλάκου – φανερώσουν συγκεκριμένα εξάρτηση από τον *Απόκοπο*¹⁰. Αλλά και ο *Πικατόρος*, η *Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη* και ο *Σεισμός τῆς Κρήτης* του Σκλάβου, που προέρχονται από το ίδιο περιβάλλον του, εκφράζουν το μεσαιωνικό και ελληνικό αίσθημα για το θάνατο, αν και είναι γραμμένα με διαφορετικούς σκοπούς. Ο *Πικατόρος* στη *Ρίμα Θρηνητική* μιμείται τον *Απόκοπο* στα θέματα του ύπνου και του δράκου, και θυμίζει την πηγή του σε διάφορα σημεία¹¹. Πιθανώς το κείμενο που είχε υπόψη του ο *Πικατόρος* περιείχε τουλάχιστον την αρχή του πρόσθετου επιλόγου που μοιάζει με τη διασκευή της Βιέννης.

Ο Van Gemert¹², αντιθέτως, προτείνει να χρονολογήσουμε τον *Απόκοπο* «περίπου την ίδια περίοδο με το ποιητικό έργο του Φαλιέρου, ίσως και λίγο πιο πριν», δηλαδή προς το τέλος του 14ου αιώνα. Η υπόθεσή του ενισχύεται από την αναλογία ανάμεσα σε μερικούς στίχους του *Απόκοπου* και της αυτοβιογραφίας του Σαχλίκη, που χρονολογείται στο 1370¹³. Όταν οι νεκροί επιμένουν να μάθουν τι γίνεται στον κόσμο, ο ζωντανός επισκέπτης, ξέροντας ότι θα πει δυσάρεστα λόγια, διστάζει να τους απαντήσει.

*Καὶ ὡς εἶδα πῶς ἐκόπτονταν κ' ἐβιάζονταν νὰ μάθουν,
ἐσίγησα τ' ἀποκριθῆν, μὴ κόπτωνται καὶ πάθουν·
ἀκόντα τὰ γενόμενα, μὴ τοὺς πληθύνουν πόνοι·
εἶπε μου μέσα ὁ λογισμός: «Τοῦτο δοικᾶ καὶ σώνει».
Ἔποικα σχῆμα σιωπῆς κ' ἔσεισα τὸ κεφάλιν
καὶ ὀμπρὸς ὀπίσω ἐγύρισα μὴ μ' ἐρωτήσουν πάλιν.*

(149-154)

Η ίδια αμηχανία παρουσιάζεται στην αρχή της αυτοβιογραφίας του Σαχλίκη:

Ἀπὸ τὴν ὥραν τὴν κακὴν ὅπου μὲ φυλακίσαν,

ὁ λογισμός μου ἐβίαζέ με, ὁ νοῦς μου ἠνάγκαζέ με,
 λέγοντα «γράψε γράμματα [...]
 κ' ἐγὼ ποτὲ οὐκ ἤθελα νὰ πιάσω τὸ κονδύλιν,
 καὶ ὅσα μὲ βιάζασιν ὁ λογισμός καὶ ὁ νοῦς μου,
 ἐβάσσουν, ἐδυνάστευα, ἐπίστευα κ' ἐκράτουν,
 νὰ μὴ νικήσῃ ὁ λογισμός [...]
 καὶ μέγα ἔν τὸ κάμωμα, κι ὁ νοῦς μου οὐδὲν τὸ σώνει.
 (1-3, 6-9, 17)

Ἡ ἀπάντηση τοῦ ζωντανοῦ στους νεκροὺς εἶναι ἀσπλαχνη:
 φίλον οὐκ ἔχει ὁποῦ θαφῇ, ἀλλ' οὐδ' ὅπ' ἀποθάνῃ.
 (162)

Περίπου το ἴδιο γράφει ὁ Σαχλίκης:

κι ἂν ἀποθάνῃ καὶ πτωχός, κανεῖς δὲν τὸ κατέχει,
 κανεῖς οὐδὲν ἀκολουθεῖ νὰ πᾶν καὶ νὰ τὸν θάψουν,
 διατὶ οὐκ εἶχε πράγματα νὰ διαταχθῇ ν' ἀφήσῃ
 [...]
 θάπτουν τον καὶ διαγέρνουσιν, καὶ πλέον οὐδένε λόγος,
 νᾶπες, οὐδὲν τὸν εἶδασιν, δὲν ἦτον εἰς τὸν κόσμον.
 (160-162, 164-165)

Τα «λόγια θλιβερά» τοῦ Μπεργαδῆ (257) θυμίζουν τα «θλιβερά μα-
 ντάτα» τοῦ Σαχλίκη (W I, 327). Επίσης ὁ Μ. Μανούσακας παρατήρησε
 ομοιότητα ἀνάμεσα στους στίχους 239-240 τοῦ Μπεργαδῆ καὶ το δίστι-
 χο 27-28 τοῦ Σαχλίκη (Παπαδημητρίου). Ἡ ομοιότητα στὴν περιγραφή
 των συνθηκῶν τῆς ζωῆς στὴν πόλη, μαζί με τὴ χρήση των ἰδίων εκφρα-
 στικῶν μέσων, εἶναι ἀπόδειξη ὅτι ὁ Μπεργαδῆς, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶχε δια-
 βάσει τὸ ἔργο τοῦ Σαχλίκη, ζοῦσε σ' ἓνα περιβάλλον που μπορούσε νὰ
 συγκριθεῖ με τὸ δικό του. Ἀνάμεσα στους δυο συγγραφεῖς δὲν πρέπει
 λοιπὸν νὰ ἔχει μεσολαβήσει μεγάλο χρονικὸ διάστημα, ἀλλιῶς τὸ ἔργο
 τοῦ Μπεργαδῆ θα φαινόταν λιγότερο ζωντανό.

Υπόθεση τοῦ ποιήματος εἶναι ἓνα ὄνειρο, ἢ μάλλον ἓνας ἐφιάλτης,
 ὅπου ὁ πρωταγωνιστὴς πέφτει στὸν Κάτω Κόσμο καὶ συναντᾷ τις
 σκιές δύο νέων που τὸν ρωτᾶνε εἰς ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη ὁ ἐπάνω κόσμος καὶ
 εἰς ὅσον οἱ ζωντανοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τους θυμούνται. Ὁ επισκέπτης δὲ θα
 ἠθέλε νὰ τους ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ, ἀφοῦ ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴν ἐπιμονή
 των νεκρῶν, τους ἀναφέρει ὅτι οἱ ζωντανοὶ δὲν τους σκέφτονται καὶ
 προτιμοῦν νὰ ἀπολαμβάνουν τὴ ζωὴ παρά νὰ πενθοῦν. Τότε ρωτᾷ
 τους δυο νεκροὺς πὼς βρέθηκαν στὸν Ἄδη, καὶ ἐκεῖνοι τοῦ διηγούνται
 ὅτι πνίγηκαν σὲ ναυάγιο ἐνῶ πηγαίνανε νὰ ἐπισκεφτοῦν τὴν ἀδερφή
 τους, παντρεμένη σὲ ἄλλη πόλη. Ὅταν ἐφθασαν στὸν Ἄδη, συνάντησαν
 τὴν ἀδερφή τους, ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει με τὸ νεογέννητο βρέφος τῆς

μόλις είδε σε όνειρο τη συμφορά τους. Αφού τελειώνει η αφήγηση των πεθαμένων, ο ποιητής βιάζεται να γυρίσει στο φως, αλλά ένα πλήθος νεκρών πέφτει επάνω του, για να του δώσει μηνύματα για τους ζωντανούς. Ο ζωντανός, όμως, τρέχει φοβισμένος προς τον πάνω κόσμο.

Όλα τα ταξίδια στον Άδη που πραγματοποιήθηκαν από το 14ο αιώνα έχουν τη *Θεία Κωμωδία*¹⁴ ως θεμελιώδες σημείο αναφοράς. Η σχέση του *Απόκοπου* με το ποίημα του Δάντη είναι ωστόσο πολύ γενική και περιορίζεται σε ένα επεισόδιο στο V Canto του *Purgatorio*, όπου ο ποιητής συναντάει δυο ψυχές που ξεχωρίζουν από το πλήθος και στη συνέχεια μιλάει με δυο άντρες και μια γυναίκα· εντούτοις οι αναλογίες, όπως πρόσεξε και ο Λ. Πολίτης¹⁵, δεν αφορούν σε λεπτομέρειες. Ο Vincenzo Pecoraro¹⁶ συσχετίζει τον *Απόκοπο* με τις πολυάριθμες διασκευές του Δάντη, ο οποίος στο 15ο αιώνα "*veniva, per così dire, rivisitato sulla scorta del Petrarca dei Trionfi e del Boccaccio dell' Amoroza Visione*"¹⁷.

Όπως συμβαίνει γενικά σε όλους τους Κρητικούς ποιητές της εποχής του, ο Μπεργαδής δεν ακολουθεί δουλικά ένα συγκεκριμένο πρότυπο. Πολλές φορές χρησιμοποιεί εικόνες παγκοσμίως γνωστές, όπως εκείνη των δύο ποντικών που τρώνε το δέντρο όπου έχει ανεβεί ο ποιητής για να γευθεί το μέλι. Αυτή η αλληγορία, που συμβολίζει το πέρασμα του χρόνου και την κατάρρευση των γήινων απολαύσεων, ανάγεται ίσως στην ινδική παράδοση και χρησιμοποιείται επίσης στο μυθιστόρημα *Βαρλαάμ και Ιωάσαφ*.

Ανάλογα διαδεδομένη ήταν η εικόνα του συμβολικού κυνηγιού ενός ελαφιού. Ο Cristiano Luciani¹⁸ συσχέτισε αυτό το θέμα με τρεις στροφές του *Ninfale Fiesolano* του Βοκκάκιου:

*O padre mio, egli è gran pezza ch'io
in questi poggj vidi una cerbietta,
la qual tanto bella era, al parer mio,
che mai non credo ch'una sì diletta
se ne vedesse, e veramente Iddio
con le sue man la fe' sì leggiadretta;
e nell'andar come gru era leve,
e bianca tutta come pura neve.*

*Sì ne 'nvaghii, ch'io la seguì gran pezza,
di bosco in bosco, credendo pigliarla;
ma ella tosto de' monti l'altezza
prese; per ch'io più di seguitarla
sì mi rimasi con molta gramezza,
e 'n cor mi puosi d'ancor ritrovarla,
e con più agio seguirla altra volta;
e così, a casa tornando, die' volta.*

*Io mi levai stamane, a dire il vero,
vedgendo il tempo bel, mi ricordai
della cerbietta, e vennemi in pensiero
di lei cercar: così diliberai.
Così mi misi su per un sentiero,
ch'io non m'accorsi ch'io mi ritrovai
a mezzo 'l poggio quando 'l sol già era
a mezzo 'l ciel, con la lucente spera.¹⁹
(76-78)*

Παρά τη διαφορετική κατάσταση, ο Μπεργαδής επαναλαμβάνει πολλά από αυτά τα στοιχεία:

*Ἐφάνιστή μου κ' ἔτρεχα 'ς λιβάδιν ὠραιωμένων [...] κ' ἐφάνη με ὅκ ἐδίωχνα μὲ θράσος ἐλαφίνα. [...] Πουρνὸν τοῦ τρέχειν ἤρχισα τάχα νὰ βάλω χέρα κ' ἔτρεχα ὥστε κ' ἐτσάκισεν τὸ σταύρωμαν ἡ μέρα· κ' εὐθὺς ἀπὸ τὰ μάτια μου ἐχάθηκεν τὸ λάφιν καὶ πῶς καὶ πότε ἐχάθηκεν ἐξαπορῶ τοῦ γράφειν. Λοιπὸν τὸ τρέχειν ἔπαυσα ὁμοίως καὶ τὸ σπουδάζειν καὶ τὸ ξετρέχειν τ' ἄπιαστον καὶ τὸ φαρὶν κολάζειν· καὶ ἀγάλι-ἀγάλι ἐπήγαινα, σιγά-σιγά ἐπερπάτουν τὸν κόσμον ἐξενίζουμου, τ' ἄνθη καὶ τὰ καλά του.
(5, 9, 11-18)*

Το θέμα της τριχυμίας και του συμπτωματικού θανάτου τριῶν αδερφῶν εἶναι ἐπίσης ἀρκετὰ κοινὴ στο Μεσαίωνα, κυρίως στα ἱπποτικά μυθιστορήματα, και ἀποτελεῖ ἴσως διασκευὴ μιᾶς ἰταλικῆς νουβέλας²⁰. Ο Λασιθιωτάκης²¹ μελέτησε τις ἀναλογίες ἀνάμεσα στον Ἀπόκοπο και μερικά ἰταλικά cantari, στα οποία ἀνήκει ἐπίσης ο Filocolo του Βοκκάκιου. Σε ὅλα αὐτὰ τα κείμενα ἡ ἀφήγηση τῆς τριχυμίας ἐξελίσσεται με τον ἴδιο τρόπο· μόνο ἡ εἰσαγωγή του Ἀπόκοπου διαφέρει, ὅπου ἀναφέρονται τα ἀπαισιόδοξα προαισθήματα των νέων στην ἀρχὴ του ταξιδιού, ἐνῶ τα ἄλλα στοιχεία συμπίπτουν ἀπολύτως. Στην ἀρχὴ ο καιρὸς εἶναι ὠραίος και το πλήρωμα του καραβιοῦ εἶναι εὐτυχισμένο, ἀλλὰ κατὰ τα μεσάνυχτα ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζονται τα πρῶτα συμπτώματα τῆς καταστροφῆς· ο ουρανὸς σκοτεινιάζει, φυσάει ο ἀνεμος και ἡ θάλασσα μουγγρίζει. Ὅταν ἀρχίζουν οὖν βροντὲς και οὖν ἀστραπὲς, οὖν ταξιδιώτες τρομάζουν και ἀπελπίζονται ὅτι θα σωθούν. Τελικὰ ολοκληρώνεται ἡ καταστροφὴ· ο ἀνεμος, ἡ βροχὴ και το χαλάζι σπάνε το τιμόνι και το πλοῖο βουλιάζει μέσα στα κύματα.

Αὐτὰ τα στοιχεία δὲν ἐπιτρέπουν νὰ κατονομασθεῖ μιᾶ συγκεκριμένη πηγὴ του Ἀπόκοπου, ἀλλὰ δηλώνουν τὴν οἰκειότητα του Μπεργαδῆ

με τη δυτική λογοτεχνία²², η οποία συνοδεύεται από έντονο ρεαλισμό, βασιζόμενο σταθερά στην παρατήρηση της πραγματικότητας. Αυτό το τελευταίο στοιχείο εμφανίζεται κυρίως στους στίχους 127-236, όπου ο ποιητής εξηγεί στους νεκρούς τι γίνεται στον κόσμο. Το σαρκαστικό ύφος, η χαιρεκακία στην περιγραφή των ηθών των ζωντανών προς τους πεθαμένους, και ειδικά των γυναικών προς τους συζύγους, αποτελούν κοινά στοιχεία σε πολλά έργα της εποχής. Όσον αφορά την καυτή και άσπλαχνη σάτιρα κατά των εκκλησιαστικών, στο 14ο αιώνα όλες οι ιστορικές μαρτυρίες δηλώνουν ότι η καθολική εκκλησία δεν υπήρξε ακριβώς το παράδειγμα αρετής και κατάνυξης που έπρεπε να είναι, και οποιοσδήποτε θα μπορούσε εύκολα να την κατηγορήσει για διαφθορά, όπως πράγματι έγινε. Κάθε συγγραφέας που διέθετε έστω και μικρή παρατηρητικότητα θα ήταν ικανός να εκφράσει την ίδια αγανάκτηση²³.

Από την άλλη πλευρά, παρατηρήθηκε ότι ο Μπεργαδής πραγματοποίησε μια συνειδητή "challenge to conventions"²⁴ σε σχέση με την παραδοσιακή απεικόνιση του ταξιδιού στον Κάτω Κόσμο. Η πορεία του ήρωα από τον Παράδεισο στον Άδη, καθώς και ο αρχικός πανικός του μπροστά στους πεθαμένους – οι οποίοι στη συνέχεια συμπεριφέρονται ευνοϊκά – μπαίνουν σε αντίθεση με τα καθιερωμένα πρότυπα. Η πιο σημαντική αλλαγή αφορά όμως τη σχέση ανάμεσα στους ζωντανούς και τους νεκρούς. Σύμφωνα με την παράδοση, οι ζωντανοί θλίνονται για το χάσιμο των αγαπημένων προσώπων τους, ενώ οι νεκροί δεν έχουν ανάμνηση για την προηγούμενη ζωή τους. Στον *Απόκοπο* αντιθέτως οι νεκροί θλίνονται για την αδιαφορία των ζωντανών, οι οποίοι τους έχουν ξεχάσει ή ακόμη χειρότερα, τους προσβάλλουν.

Όλα αυτά τα στοιχεία βρίσκονται σε ένα άλλο περίφημο όνειρο, αυτό που διηγείται ο Βοκκάκιος στο πιο οργισμένο έργο του, τον *Corbaccio*. Οι συντριπτικές αναλογίες ανάμεσα στα δύο έργα – οι οποίες απροσδόκητα πέρασαν σχεδόν απαρατήρητες – δεν περιορίζονται μόνο στις γενικές γραμμές, αλλά φθάνουν σε λεπτομέρειες που δηλώνουν ότι ο Μπεργαδής είχε τόσο βαθιά επηρεαστεί από το *Corbaccio*, ώστε μερικές φορές το παραφράζει²⁵.

Το ταξίδι στον Κάτω Κόσμο αρχίζει όταν ο Βοκκάκιος και ο Μπεργαδής αποκοιμούνται:

"E intorno a così alti e così eccelsi e così nobili ragionamenti il rimanente di quel dì consumammo; da' quali la sopravveniente notte ci costrinse a rimanerci per quella volta; e, quasi da divino cibo pasciuto, levatomi e ogni mia passata noia avendo cacciata e quasi dimenticata, consolato alla mia usitata camera mi ridussi. [...] e... m'addormentai". ²⁶

Μιὰν ἀπὸ κόπου ἐνύσταξα, νὰ κοιμηθῶ ἐθυμήθην·
ἔθεκα στὸ κλινάρι μου κ' ὕπνον ἀποκοιμήθην.

(1-2)

Ενὼ κοιμούνται, νόμιζαν πως προχωρούσαν σε ἓνα πανέμορφο μέ-
ρος:

*"Per che essendo io in altissimo sonno legato [...] avvenne che a
me subitamente parve intrare in uno dilettevole e bello sentiero".²⁷*

Ἐφάνιστή μου κ' ἔτρεχα 'ς λιβάδιν ὠραιωμένον.

(3)

Οἱ πρώτες εἰκόνες που παρουσιάζονται στη φαντασία των αποκοι-
μισμένων εἶναι ευχάριστες καὶ γεμάτες ομορφιά. Καὶ οἱ δυο βρίσκονται
σ' ἓνα λιβάδι ανθισμένο, που υπόσχεται ευτυχία:

"erbe verdi e vari fiori nell'entrata m'erano paruti vedere" ²⁸

ἦτον τοῦ λιβαδιοῦ ὀφθαλὸς κ' ἦτον γεμᾶτος τ' ἄνθη.

(24)

Καὶ οἱ δυο προσπαθοῦν νὰ φθάσουν ὅσο πιο γρήγορα γίνεται στον
τόπο ὅπου νομίζουν ὅτι θα ἀποκτήσουν τη μεγαλύτερη ἀπόλαυση:

*"Onde pareva che in me s'accendesse uno disio sì fervente di
pervenire a quello, che non solamente i miei piedi si moveano a
correre per pervenirvi, ma mi pareva che mi fossero da non usata
natura prestate velocissime ali".²⁹*

Πουρνὸν τοῦ τρέχειν ἤρχισα τάχα νὰ βάλω χέρα
κ' ἔτρεχα ὥστε κ' ἐτσάκισεν τὸ σταύρωμαν ἡ μέρα·

(11-12)

Πολύ νωρίς, ὁμως, καὶ οἱ δύο διαπιστώνουν ὅτι αὐτό που φαινόταν
παράδεισος, ἦταν στην πραγματικότητα ἡ ἀρχὴ μίας πολὺ επικίνδυνης
πορείας, που οδηγεῖ στον κόσμον των νεκρῶν. Στην ἀρχὴ καταλαβαί-
νουν, ἀπὸ την ἀλλοίωση των στοιχείων του περιβάλλοντος, ὅτι βρίσκο-
νται σε κίνδυνον. Ο Βοκκάκιος βλέπει ἀγρία φυτὰ ἀντὶ γιὰ λουλούδια·
καὶ οἱ δύο βρίσκονται στην ομίχλη καὶ στο σκοτάδι, καὶ πέφτουν:

*"... e, dove erbe verdi e vari fiori nell'entrata m'erano paruti
vedere, ora tassi, ortiche e triboli e cardì e simili cose mi pareva
trovare; senza che, indietro volgendomi, seguir mi vidi a una
nebbia sì folta e sì oscura quanto niuna se ne vedesse già mai; la*

quale subitamente intorniatomi, non solamente il mio volare impedio, ma quasi d'ogni speranza del promesso bene all'entrare del cammino mi fece cadere".³⁰

ἦτον εἰς φρουδιν ἐγκρεμνοῦ κ' εἰς σκοτεινὸν πηγάδιν·
καὶ ὥς ἔκλινεν, μ' ἐφαίνετο, τὸν ἐγκρεμὸν ἐζήτα
κ' ἡμέρα πάντ' ὠλίγαινε κ' ἐσίμωσεν ἡ νύκτα.

(56-58)

Λοιπὸν τὸ δέντρον ἔπεσε κ' ἐγὼ μετ' αὐτὸ ἐπῆγα.

(63)

Ὅταν συνέρχονται, βρίσκονται σε τόπο σκοτεινὸ καὶ ἀγριο, ὅπου ἀκούγονται περίεργες κραυγές:

"Ma pure... conobbi me dal mio volato essere stato lasciato in una solitudine diserta, aspra e fiera [...] E, oltre a questo, mi pareva per tutto, dove che io mi volgessi, sentire mugghi, urli e strida di diversi e ferocissimi animali:"³¹

Καὶ ἐκεῖ, ὅπου κατήντησα, στὸν σκοτεινὸν τὸν τόπον,
ὄχλον μ' ἐφάνη κ' ἤκουσα καὶ ταραχὴν ἀνθρώπων.

(67-68)

Στο φρικτὸ περιβάλλον εμφανίζονται οἱ νεκροί, που εἶναι μαύροι καὶ φαίνονται σαν σκιές:

"Ed ecco [...] venire verso me con lento passo uno uomo senza alcuna compagnia; il quale, per quello ch'io poi più da presso discernessi, era di statura grande e di pelle e di pelo bruno [...] e di subito riconoscendo non costui essere colui il quale io estimava, ma la sua ombra".³²

Καὶ δύο μ' ἐφάνη κ' ἦλθασι μαῦροι καὶ ἀραχνιασμένοι,
ὥς νέων σκιὰ καὶ χαραγὴ, μυριοθορυβούμενοι.

(73-74)

Παρά την εμφάνιση που φοβίζει καὶ μπερδεύει τοὺς ζωντανούς, οἱ νεκροί συμπεριφέρονται ευγενικά πρὸς τοὺς επισκέπτες, τοὺς ενημερώνουν γιὰ τὴν ἀληθινὴ φύση τοῦ τόπου ὅπου βρίσκονται καὶ θέλουν νὰ μάθουν πῶς τοὺς ἔτυχε νὰ βρεθοῦν ζωντανοί στο χωρὸ των νεκρῶν:

"Esso, me con voce assai soave per lo mio proprio nome chiamandomi, disse:

- Qual malvagia fortuna, qual malvagio destino t'ha nel presente diserto condotto? Dove è il tuo avvedimento fuggito, dove la tua discrezione? Se tu hai sentimento quanto solevi, non discerni tu che questo è luogo di corporal morte e di perdimento d'anima, che

è molto peggio? Come ci se' tu venuto, qual tracutanza t'ha qui guidato?

[...] uno repente freddo mi corse per le ossa e tutti i peli mi si cominciarono ad arricciare; e, perduta la voce, mi parve, se io potuto avessi, volere lui fuggire".³³

*Κλιτὰ μ' ἐχαιρετήσασιν, ἡμερα μ' ἐσυντύχαν
κ' ἐγὼ ἐκ τοῦ φόβου ἐπάρθηκα, τί ἀποκριθῇν οὐκ εἶχα.
Λέγουν μου: «Πόθεν καὶ ἀπὸ ποῦ; Τίς εἶσαι; Τί γυρεύεις;
Καὶ δίχως πρόβοδον ἐδῶ στὸ σκότος πῶς ὀδεύεις;
Πῶς ἐκατέβης σύψυχος, συζώντανος πῶς ἦλθες
καὶ πάλιν στὴν πατρίδα σου πῶς νὰ στραφῇς ἐκεῖθες;
(75-80)*

Σε αυτό το σημείο, οι δυο αφηγήσεις διαφοροποιούνται στην προοπτική, αλλά εκφράζουν ακριβώς τα ίδια συναισθήματα. Μια από τις μεγαλύτερες ελπίδες που τρέφουν οι άνθρωποι είναι να παραμένουν ζωντανοί μετά το θάνατο στη μνήμη των επιζώντων. Οι δυο νεκροί του Ἀπόκοπου δεν ξέρουν τι συμβαίνει στον επάνω κόσμο, και πιέζουν τον ζωντανό να τους μιλήσει για τη ζωή που νοσταλγούν:

*Στὸν κόσμον, τὸν ἐδιάβαινες, στὲς χῶρες, τὲς ἐπέρνας,
οἱ ζωντανοί, ὁποῦ χαίρουνται, ἂν μᾶς θυμοῦντ' εἰπὲ μας·
εἰπὲ μας, θλίβονται διὰ μᾶς καὶ κόπτονται καμπόσον;
(101-103)*

Η άσπλαχνη απάντηση του ζωντανού απογοητεύει σκληρά τους πεθαμένους. Στον κόσμο επάνω,

*φίλον οὐκ ἔχει ὁποῦ θαφῇ, ἀλλ' οὐδ' ὅπ' ἀποθάνη.
(162)*

Ο νεκρός του Corbaccio, αντιθέτως, έχει για τον επάνω κόσμο μια εικόνα πολύ πιο αληθινή από αυτή του επισκέπτη. Ενώ ήταν παντρεμένος έζησε ένα δυστυχή γάμο, και αφού πέθανε έμαθε ότι η χήρα έδειχνε ευτυχισμένη από το θάνατό του:

"Ora della sua buona perseveranza e nella morte e dopo la morte mia, mi piace di ragionarti. [...] Questa iniqua e malvagia femina [...] senza dubbio simile allegrezza a quella, che della mia morte prese, mai non sentì, quasi d'una sua lunga battaglia le paresse avere acquistato gloriosa vittoria, poscia che io levato l'era stato dinanzi".³⁴

Το ίδιο λέει ο επισκέπτης στον Ἀπόκοπο: στον κόσμο οι χήρες δεν φαίνονται να λυπούνται για το θάνατο των συζύγων:

Οἱ νέες, ὁποῦ ἐχηρέψασιν, ἀλλῶν χεῖλη φιλοῦσιν,

ἄλλους περιλαμπάνουσιν κ' ἐσᾶς καταλαλοῦσιν.
 Στολίζουν τους τὰ ροῦχα σας, στρώνουν τοὺς τ' ἄλογά σας
 κ' ἔχουν καὶ λόγον μέσα τους μὴ φέρουν τ' ὄνομά σας.
 Καὶ τὸν ἐζήσασιν καιρὸν μὲ τὴν ἐσᾶς ὁμάδαν
 ἐφάνη τους οὐκ ἔζησαν ἡμέραν ἢ ἐβδομάδαν.
 Ζώντα σας ἐλογίζοντα ἄλλους τοὺς ἐγαποῦσαν·
 νὰ λείψετε ἐσπουδάζασιν, νὰ ἐβγῇτ' ἐπεθυμοῦσαν·
 καὶ ἀπὲν ἐσᾶς ἐθάψασιν καὶ τάχα μαῦρα ἐβάλαν,
 ἐδιφορῶσαν ἀπ' αὐτὲς κ' ἔκαμαν πάλιν γάλαν.

(171-180)

Ἡ υποκρισία του κόσμου, ὅμως, θέλει νὰ χύνουν δάκρυα γιὰ τους πεθαμένους:

"Con altissimo romore fuori mandò le 'nfinite lagrime; il che meglio che altra femina ella sa fare; e, in molto pianto moltiplicando, colla lingua cominciò a maladire lo sventurato caso della mia morte e sè chiamare misera, abbandonata e sconsolata e dolente; dove col cuore, maladiceva la vita che tanto m'era durata e sé oltre ad ogni altra reputava avventurata. [...]"³⁵

Ἀπ' ἐντροπῆς ἐδείχνασι δάκρυα πικρὰ νὰ χύνουν
 καὶ αὐτὲς ἐλέγαν μέσα τους μὲ ἄλλον ἄντρα νὰ μείνουν.

(181-182)

Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πράττουν τις ἀσέλγειές τους, χωρὶς νὰ χάσουν ὅμως τὴν τιμὴ τους, δε θὰ μπορούσαν νὰ βρουν καλύτερο τρόπο, παρὰ νὰ συχνάζουν στα μοναστήρια:

"Ma con parole piene di compassione disse sé volere in alcuna picciola casetta, e vicina ad alcuna chiesa e di sante persone, riducersi, quivi, vedova e sola, in orazione e in usare la chiesa il rimanente della sua età consumasse. [...] Appropinquossi adunque quanto più potè alla chiesa dei frati [...] non già per dire orazioni, delle quali niuna credo che sappi, né di sapere curassi già mai, ma per potere meglio, senza avere troppi occhi addosso, e massimamente di persone alle quali del suo onore calesse, le sue libidinose volontà compiere; [...] con suo mantello nero in capo e, secondo ch'ella vuole che si creda, per onestà molto davanti agli occhi tirato, va facendo baco baco a chi la scontra. [...] Uscita adunque di casa, così coperta se n'entra nella chiesa; [...] e non senza cautela avendo riguardato per tutto, e prestamente avendo raccolto con gli occhi chiunque v'è, incomincia, senza ristare mai, a faticare una dolente filza di paternostri, or dell'una mano nell'altra, e dell'altra nell'una trasmutandoli, senza mai dirne niuno".³⁶

Ἀλήθεια, μοῖραν ἀπ' αὐτὲς ἔδειξαν νὰ χηρέψουν,
 νὰ κάτσουν εἰς τὰ σκοτεινά, ἄντρα νὰ μὴ γυρέψουν·
 καὶ εἰς ὀλιγούτσικον καιρὸν ἐβγήκαν νὰ γυρίζουν
 καὶ νὰ ξετρέχουν ἐκκλησιές, τὸν βιὸν σας νὰ χαρίζουν.
 Βαστοῦν κεριὰ καὶ πατερμούς, φοροῦν πλατιὲς ἀμπάδες,
 ἀποτρομοῦν καὶ ρίκτουσιν ἀγιάσμα ὥσαν παπάδες.
 Καὶ ἀπὸ τὲς ἕξι ἢ τὲς ἑπτὰ, πᾶσαν ἑορτὴν καὶ σκόλην,
 ἀπεῖν σφαλίσουν οἱ ἐκκλησιῆς καὶ ἀπεῖν μισέψουν ὅλοι,
 τὰ μνήματά σας διασκελοῦν καὶ ἀπάνω σας διαβαίνουν,
 μὲ τοὺς παπάδες ταπεινά, κρυφὰ νὰ συντυχαίνουν·
 διὰ τὰ εὐαγγέλια νὰ ρωτοῦν, συχνὰ νὰ κατουμίζουν,
 μ' ἕναν ὀμμάτιν νὰ γελοῦν, μὲ τ' ἄλλο νὰ κανύζουν.
 Ὅτις τὸν κόσμον φεύγοντα, μισῶντα τὴν ὁμάδα
 κ' εἰς μοναστήρια διάγοντα πιάνονται στὴν βροχάδα.
 Ἄλλες μὲ τὸ διαβαστικὸν, ἄλλες μὲ ὀλίγον βρῶμα,
 ἄλλες μὲ νυκτοσυνοδείαν κομπώνουνται στὸ στρῶμα.

(183-196)

Ἦταν πράγματι τόσο ανήθικοι οἱ καλόγεροι καὶ οἱ χήρες, ὥστε νὰ οδηγήσουν τὸν Boccaccio καὶ τὸν Μπεργαδὴ νὰ ἔχουν τὰ ἴδια παράπονα; Ἡ ἀναλογία τοῦ πρώτου μέρους τῶν δύο ονειρῶν δείχνει ὅτι ἡ ψυχολογικὴ κατάσταση τῶν δύο συγγραφέων εἶναι περίπου ἡ ἴδια: ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων, ζητοῦν μια ευκαιρία γιὰ νὰ δώσουν διέξοδο στὴν οργή τους ποὺ ξεσπάει καὶ θριαμβεύει χωρὶς προσχήματα.

Ὁ Βοκκάκιος ἀναφέρει λεπτομερειακὰ τὴν αἰτία τῆς ἀγανάκτησής του: ἐρωτευμένος με μιαν ἐλκυστικὴ χήρα, ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ ὅτι ἡ γυναίκα, ἀντὶ νὰ τὸν ἀγαπά, τὸν περιφρονεῖ καὶ γελά με τοὺς ἄλλους ἐραστές τῆς γιὰ τὴν ἀγάπῃ του. Απελπισμένος, ὁ Βοκκάκιος θὰ ἠθέλε ἀρχικὰ νὰ αυτοκτονήσῃ, ἀλλὰ με τὴ λογικὴ του καὶ τὴ συμπαράσταση ἐνὸς καλοῦ φίλου πείθεται ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν τοῦ ἀξίζει καὶ ὅτι ἡ θλίψῃ του εἶναι υπερβολικὴ σὲ σχέση με τὸ ἀντικείμενο· τότε, ἀνακουφισμένος, ἀπολαμβάνει τὴ χαρὰ τοῦ ὕπνου, τὸν ὁποῖο εἶχε χάσει ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Στὸν ὕπνο συναντᾷ τὸν πρῶτον σύζυγο τῆς ἐρωμένης του, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὸ Καθαρτήριο ὅπου βρίσκεται, τοῦ διηγείται πόσο κακιὰ καὶ ἀποκρουστικὴ ἦταν ἡ γυναίκα του. Ὁ σαρκαστικὸς τόνος τοῦ διαλόγου ἀνάμεσά τους εἶναι δικαιολογημένος ἀπὸ τὴν ἀτυχὴ κοινὴ ἐμπειρία τους καὶ δὲν ἀπλώνεται ἀδιάκριτα σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ περιορίζεται σ' ἐκείνη ποὺ εἶχε καταστρέψει τὶς ζωὲς καὶ τὶς ψυχὲς τους.

Ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος εἶναι, ἀντιθέτως, ὁ φόγος τοῦ Μπεργαδὴ, ποὺ γενικεύει τὴν προσωπικὴ ἐμπειρία του χωρὶς νὰ ἀναφέρει γιὰ ποιο λόγο ἦταν οργισμένος κατὰ τῶν γυναικῶν. Ἡ ἀστοχία τῶν ἐπιπλήξεων τοῦ ἐπιδεινώνεται ἀπὸ τὴν ἀσυνέπεια τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ζωντανοῦ

προς τους νεκρούς, οι οποίοι, αν και ξένοι, του μιλούν ευγενικά και επιθυμούν μόνο μια λέξη παρηγοριάς αφού μαθαίνει ότι οι ψυχές αγνοούν τι γίνεται στον κόσμο, ο επισκέπτης δεν έχει καμία ανάγκη να τους πει μιαν τόσο πικρή αλήθεια και να τους πληγώσει. Η πιο πιθανή εξήγηση είναι ότι ο Μπεργαδής είχε εντυπωσιασθεί από την καυτή σάτιρα του Βοκκάκιου και είχε προσπαθήσει να τον μιμηθεί, χωρίς να βρει όμως τη σωστή σκηνοθεσία. Πράγματι στο δεύτερο μέρος του ποιήματος το σατιρικό πνεύμα εξαφανίζεται και αφήνει χώρο στην ελεγεία.

Αυτό που ξεχωρίζει αυτά τα δύο ταξίδια στον Άδη είναι ότι πρόκειται για ενύπνια, και όχι για «πραγματική» εμπειρία· ο Βοκκάκιος και ο Μπεργαδής ονειρεύονται τον Κάτω Κόσμο αφού πέφτουν σε ύπνο ύστερα από τον «κόπο», την κούραση της ημέρας. Αντιθέτως για το Δάντη, όπως και για τον Αινεία και τον Οδυσσέα, η επίσκεψη στον κόσμο των νεκρών ήταν μια μοναδική, προνομιούχα ευκαιρία, παραχωρηθείσα από τους θεούς στο πλαίσιο της αποστολής τους. Ειδικά στην περίπτωση του Δάντη, η επίσκεψή του στην Κόλαση, στο Καθαρτήριο και στον Παράδεισο έπρεπε να του δώσει τη γνώση της αμαρτίας, τη μετάνοια και τη σωτηρία, υπό τον όρο να επιστρέψει στη γη και να διηγηθεί στους ανθρώπους αυτά που είδε.

Καμία προφητική ή σωτηριολογική λειτουργία δεν υπάρχει στον *Corbaccio* και στον *Απόκοπο*. Και οι δύο, για να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες τους, χάνουν τον αληθινό σκοπό της ζωής τους, και μόνο χάρη στο Θεό δεν χάνουν την επίγεια και την αιώνια ζωή· το ταξίδι στον Άδη όμως δεν έχει καμία συνέπεια για τη σωτηρία των δύο αμαρτωλών. Όταν ο Βοκκάκιος κατεβαίνει στον Άδη, έχει ήδη θεραπευτεί από το πάθος του και δεν έχει ανάγκη για εξωτερική επέμβαση· η ομιλία με τον πεθαμένο του χρειάζεται μόνο για να μάθει μερικές αισχρές λεπτομέρειες για τη ζωή και τη συμπεριφορά της γυναίκας, οι οποίες αλλιώς θα έμεναν άγνωστες. Ούτε ο Μπεργαδής γυρίζει μετανιωμένος από τη συνάντησή με τους νεκρούς· δηλώνει, αντιθέτως, τη λαχτάρα του να φύγει από την παρέα τους και να γυρίσει στο φως.

Τι σημασία έχουν λοιπόν αυτά τα άσκοπα ταξίδια; Νομίζω ότι δε θα κάνω λάθος αν υποστηρίξω ότι ο κυριότερος σκοπός των συγγραφέων ήταν η ευχαρίστηση των αναγνωστών. Η διδακτική λειτουργία των δύο έργων δεν έχει ακόμη εντελώς λησμονηθεί, αλλά φαίνεται πιο τυπική και δεν είναι βεβαίως ο λόγος για τον οποίο τα μελετάμε ακόμη. Η σάτιρα του *Corbaccio* κατά των γυναικών είναι στερεότυπη και συχνά προσβλητική· όμως ακόμη και εκείνοι που υποστηρίζουν τις φεμινιστικές ιδέες δεν μπορούν να μη γελούν μπροστά στις πιο γλαφυρές, αν και αθυρόστομες σελίδες του. Από την άλλη πλευρά, ο Μπεργαδής συγκινεί τον αναγνώστη με τη νοσταλγία που δείχνουν οι πεθαμένοι για έναν κόσμο που τους έχει εγκαταλείψει και προχωρά άριστα χωρίς αυτούς.

Ένα μήνυμα όμως δίνεται καθαρά στους αναγνώστες: μπροστά στην προοπτική του θανάτου και της λήθης, μοναδικό αντίδοτο είναι η αγάπη για τη ζωή.

Συντομογραφίες

Άλισανδράτος = Γ. Γ. Άλισανδράτος, «Έρανίσματα για τὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Ἑλληνικά*, 20 (1967), 435-442.

Ἀπόκοπος = Στυλιανὸς Ἀλεξίου, «Ἀπόκοπος (κριτική ἔκδοση)», *Κρητικά Χρονικά*, 17 (1963), 183 κ.ε.

Ἀπόκοπος, Ἀπολώνιος = Ἀπόκοπος, Ἀπολώνιος, *Ἱστορία τῆς Σωσάννης*, ἐπιμελητὴς Γιώργος Κεχαγιόγλου, Ἑρμῆς, Ἀθήνα, 1982.

Μανούσακας, *Κρητική λογοτεχνία* = Μανούσος Ι. Μανούσακας, *Ἡ κρητική λογοτεχνία κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Βενετοκρατίας*, Θεσσαλονίκη, 1965.

Μανούσακας-Van Gemert, «Σαχλί-κης» = Μ. Ι. Μανούσακας-Α. F. van Gemert, «Ὁ δικηγόρος τοῦ Χάνδακα Στέφανος Σαχλίκης ποιητὴς τοῦ ΙΔ'

καὶ ὄχι τοῦ ΙΕ' αἰώνα», *Πεπραγμένα τοῦ Δ' Διεθνoῦς Κρητολογικοῦ Συνεδρίου* (Ἡράκλειο Κρήτης 1976), Ἀθήνα, 1980, τόμ. 2, σ. 215-231.

Ξανθουδίδης, *Ἐνετοκρατία* = Σ. Ξανθουδίδης, *Ἡ Ἐνετοκρατία ἐν Κρήτῃ*, Ἀθήνα, 1939.

Πολίτης, «Παρατηρήσεις» = Λίνος Πολίτης, «Παρατηρήσεις στὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Παράρτημα Ἑλληνικῶν*, 4, Προσφορά εἰς Στίλπωνα Κυριακίδην, Θεσσαλονίκη, 1953, σ. 546 κ.ε.

Boccaccio, *Tutte le opere* = Giovanni Boccaccio, *Tutte le opere*, a cura di Enrico Bianchi, Carlo Salinari, Natalino Sapegno, Pier Giorgio Ricci, Milano-Napoli: Riccardo Ricciardi, *La letteratura italiana, Storia e testi*, voll. 8.

Βιβλιογραφία

Α'. ΠΗΓΕΣ

Ἀλεξίου Στυλιανὸς, «Ἀπόκοπος (κριτική ἔκδοση)», *Κρητικά Χρονικά*, 17 (1963), 183 κ.ε.

«Ἀπόκοπος τοῦ Μπεργαδῆ», Ἐνετίησι, παρὰ Στεφάνου τοῦ Σαβιέως, 1534.

Ἀπόκοπος, Ἀπολώνιος, *Ἱστορία τῆς Σωσάννης*, ἐπιμελητὴς Γιώργος Κεχαγιόγλου, Ἑρμῆς, Ἀθήνα, 1982.

Μπεργαδῆς, Ἀπόκοπος - Ἡ Βοσκο-

πούλα, ἐπιμελ. Στυλιανὸς Ἀλεξίου, Ἀθήνα, 1989.

Παναγιωτάκης Νικόλαος Μ., «Τὸ κείμενο τῆς πρώτης ἔκδοσης τοῦ Ἀπόκοπου», *Θησαυρίσματα*, 21 (1991), 89-203.

Legrand Émile, *Bibliothèque grecque vulgaire*, Paris, 1880-1913, Apokopos = 2, 1881.

Legrand Émile, *Collection de monuments pour servir à l'étude de la langue néo-hellénique*, Paris, 1865-1874, 19

voll. Nouvelle série, 7 voll., Paris, 1874-1875. 9 = *Apokopos*, 1870.

Β'. ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Άλεξίου Στυλιανός, «Ἡ κρητικὴ λογοτεχνία καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς», *Κρητικὰ Χρονικά*, 8 (1954), 76 κ.ε.

Άλεξίου Στυλιανός, «Κρητικὰ φιλολογικὰ Β'. Παρατηρήσεις στὸν Ἀπόκοπο», *Κρητικὰ Χρονικά*, 13 (1959), 302.

Άλεξίου Στυλιανός, «Φιλολογικαὶ παρατηρήσεις εἰς φιλολογικὰ κείμενα», *Κρητικὰ Χρονικά*, 8 (1954) 2, 241, 244-253.

Άλυσανδράτος Γ. Γ., «Ἐρανίσματα γιὰ τὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Ἑλληνικά*, 20 (1967), 435-442.

Βουτιεριδῆς Ἡλ. Π., *Σύντομη ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας (1000-1930)*, Ἀθήνα, 1976 = *Ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας*, Ἀθήνα, 1924.

Δημαρᾶς Κωνσταντῖνος Θ., *Ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας*, Ἀθήνα, Γνώση, 2000⁹.

«Ἡ ἑλληνικὴ λογοτεχνία καὶ οἱ ἐπιδράσεις τῶν ξένων», *Νέα Ἑστία*, 122 (1987), Ἀφιέρωμα Χριστουγέννων.

Καμπάνης Ἄριστος, *Ἱστορία τῆς νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας (1000 μ.Χ. - 1900)*, Ἀθῆναι, 1948⁵.

Κακριδῆς Ἰ. Θ., «Ἐρμηνευτικὰ στὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Κρητικὰ Χρονικά*, 7 (1953), 409 κ.ε.

Κεχαγιόγλου Γ., «Ζητήματα ρητορικῆς, λογικῆς καὶ θεματικῆς δομῆς στὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ» (ἀνακοίνωση στὸ Ε' Διεθνὲς Κρητικολογικὸ Συνέδριο, Ἅγιος Νικόλαος, 28.9.1981, ὑπὸ δημοσίευση).

Ξανθουδίδης Στέφανος Ἀ., «Ἀπόκοπος», *Λεξικὸν Ἑλευθερουδάκη*.

Πολίτης Λίνος, «Παρατηρήσεις στὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Παράρτη-*

μα Ἑλληνικῶν, 4, Προσφορὰ εἰς Στίλπωνα Κυριακίδην, Θεσσαλονίκη, 1953, σ. 546.

Alexiou Margaret, "Literature and popular tradition", *Literature and society in Renaissance Crete*, ἐπιμέλεια D. Holton, Cambridge, 1991, 251-262.

Beck Hans-Georg, *Geschichte der byzantinischen Volksliteratur*, München, 1971. = Hans Georg Beck, *Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς δημώδους λογοτεχνίας*, μτφ. Νίκης Eideneier, Ἀθήνα, 1988.

Cappellaro Elena, *Ἡ νεοελληνικὴ τύχη τοῦ Giovanni Boccaccio*, Ἀθήνα, 2003, 66-79 (ἀνέκδοτο).

Dietrich Karl, *Geschichte der byzantinischen und neugriechischen Literatur*, zw. Auflage, Leipzig, 1909.

Gidel G., *Etudes de littérature grecque moderne*, Paris, 1865.

Hesseling, «Ὁ Δάντης στὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνία», μτφ. Παπαγεωργίου, *Παρνασσός*, 10 (1968), 71 κ.ε.

Lassithiotakis Michel, "Apocopos 183-220: remarques sur l' anticléricalisme de Bergadis", *Θησαυρίσματα*, 22 (1992), 126-147.

Lassithiotakis Michel, "Le thème de la tempête dans *Apocopos* et dans quelques œuvres narratives italiennes de la fin du Moyen Âge", *Θησαυρίσματα*, 27 (1997), 89-100.

Layton Εὐρώ, "Zacharias and Nikolaos Kalliergis and the first edition of the *Apokopos* of Bergadis", *Θησαυρίσματα*, 20 (1990), 206-217.

Luciani Cristiano, "Elementi iconografici nell' *Apokopos*", *Origini della letteratura neogreca*, 195.

Luciani Cristiano, "Reminescenze dotte nell' *Apokopos* di Bergadis", *Κρητικὰ Χρονικά*, 28-29 (1988-1989), 324-337.

Luciani Cristiano, "Su ulteriori reminiscenze dotte nell' *Ἀπόκοπος*", *Bollettino della badia greca di Grottaferrata*,

nuova serie, 54 (2000), 369-375.

Morgan Gareth, "Cretan Poetry, Sources and Inspiration", *Κρητικά Χρονικά*, 14 (1960), 7-68, 203-270, 379-434.

Origini della letteratura neogreca, a cura di N. M. Panagiotakis, Venezia, 1993
Ἀρχές τῆς Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, Πρακτικά τοῦ 2ου διεθνoῦς συνεδρίου "Neograeca Medii Aevi", Venezia, 7-10 novembre 1991.

Pecoraro Vincenzo, «Μπεργαδής, Ἀπόκοπος - Ἡ Βοσκοπούλα, ἐπιμέλεια Στυλιανὸς Ἀλεξίου», *Rivista di Studi Bizantini e neoellenici*, NS, 10-11 (XX-XXI) (1973-1974), 177-179.

Pernot Humbert, "Deux poèmes crétois sur les Enfers", *Études de littérature grecque moderne*, 1 (1916), 195-229.

Saunier G., "L'Apocopos de Bergadis et la tradition populaire. Essai de définition d'une méthode comparative." *Ἀμνητὸς στὴ μνήμη Φώτη Ἀποστολόπουλου*, Ἀθήνα, 1984, 295-309.

Van Gemert A.F., "Literary antecedents", *Literature and society in Renaissance Crete*, ἐπιμέλεια D. Holton, Cambridge, 1991, 64.

Van Gemert A.F., «Μερικὲς παρατηρήσεις στὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Ἀφιέρωμα στὸν καθηγητὴ Λίνο Πολίτη*, Θεσσαλονίκη, 1979, σ. 29-38.

Van Gemert A.F., «Τὸ ἀρχικὸ τέλος τοῦ Ἀπόκοπου» (ἀνακοίνωση στὸ Ε' Διεθνὲς Κρητικολογικὸ Συνέδριο, Ἅγιος Νικόλαος, 28.9.1981, ὑπὸ δημοσίευση).

Vitti Mario, *Storia della letteratura neogreca*, Roma, 2001.

Σημειώσεις

¹ Αυτό το ἄρθρο αποτελεί ἓνα κεφάλαιο τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τῆς Elena Cappellaro, *Ἡ νεοελληνικὴ τύχη τοῦ Giovanni Boccaccio*, Ἀθήνα, 2003, 66-79 (ἀνέκδοτο).

² Ἡ ὑπόθεση τοῦ Legrand, ὅτι το ἐπώνυμο τοῦ ποιητῆ ἔπρεπε νὰ εἶναι Μπερναδῆς, ἀποδείχθηκε λανθασμένη.

³ Αὐτὴ ἡ πρώτη ἐκδοση, που ἐπισημάνθηκε ἀπὸ τὸν Legrand (BH, III 249-250), ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὴν Εὐρώ Layton ("Zacharias and Nikolaos Kalliergis and the first edition of the *Apokopos* of Bergadis", *Θησαυρίσματα*, 20 (1990), 206-217) καὶ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸ Ν. Παναγιωτάκη ("Τὸ κείμενο τῆς πρώτης ἐκδοσης τοῦ Ἀπόκοπου», *Θησαυρίσματα*, 21 (1991), 89-203). Το κείμενο ἀποκαταστάθηκε πρόσφατα

ἀπὸ τὸ Στυλιανὸ Ἀλεξίου σε μιὰ ἀρίστη φιλολογικὴ ἐκδοση, ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχονται οἱ ἀναφορὲς μᾶς.

⁴ Ἀπόκοπος, 183-189. Τα δύο σωζόμενα χειρόγραφα τῆς Βιέννης (Codex Vindobonensis Theologicus Graecus 244, f. 98v-103r) καὶ τοῦ Βατικανοῦ (Codex Vaticanus Graecus 1139, f. 86r-132r) εἶναι κατώτερα σε σχέση με τὸ ἐντύπο. Το δεύτερο εἶναι πράγματι ἀντιγραφή τοῦ ἐντύπου, ἐνῶ τὸ πρῶτο εἶναι γραμμένο «καταλογάδην» καὶ διαστρέφει τὸ κείμενο σε πολλὰ σημεῖα· εἶναι ὁμως ἀρκετὰ παλιό καὶ δὲν περιέχει τὸ δεύτερο ἐπίλογο τῆς ἐκδοσης, τὸν ὁποῖο ὁ Σ. Ἀλεξίου θεωρεῖ πρόσθετο.

⁵ Ἐανθουδίδης, *Ἐνετοκρατία*, 175.

⁶ Πολίτης, «Παρατηρήσεις», 548.

- ⁷ Μανούσακας, *Κρητική λογοτεχνία*, 100.
- ⁸ Μανούσακας-Van Gemert, «Σαχλί-κης», 215-231.
- ⁹ *Ἀπόκοπος*, 208.
- ¹⁰ Μπεργαδής *Ἀπόκοπος-Ἡ Βοσκοπούλα*, ἐπιμέλεια Στυλιανὸς Ἀλεξίου, Ἀθήνα, 1989, 13 κ.ε.
- ¹¹ *Ἀπόκοπος*, 206.
- ¹² A.F. van Gemert, «Μερικὲς παρατηρήσεις στὸν Ἀπόκοπο τοῦ Μπεργαδῆ», *Ἀφιέρωμα στὸν καθηγητὴ Λίνο Πολίτη*, Θεσσαλονίκη, 1979, 32-36.
- ¹³ *Ἀπόκοπος*, 231-233.
- ¹⁴ Hesseling, «Ὁ Δάντης στὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνία», μτφ. Ἀλ. Παπαγεωργίου, *Παρνασσός* 10 (1968), 7 κ.ε.
- ¹⁵ Πολίτης, «Παρατηρήσεις», 548 κ.ε.
- ¹⁶ Vincenzo Pecoraro, «Μπεργαδῆς Ἀπόκοπος-Ἡ Βοσκοπούλα, ἐπιμέλεια Στυλιανὸς Ἀλεξίου», *Rivista di Studi Bizantini e neoellenici*, NS, 10-11 (1973-1974), 177-179.
- ¹⁷ [ἐπισκεπτόταν ξανά με το παράδειγμα του Petrarca των *Trionfi* και του Boccaccio της *Amorosa Visione*.]
- ¹⁸ Luciani Cristiano, "Su ulteriori reminiscenze dotte nell' *Ἀπόκοπος*", *Bollettino della badia greca di Grottaferrata*, nuova serie, 54 (2000), 369-375.
- ¹⁹ G. Boccaccio, *Ninfale Fiesolano*, a cura di A. Balduino, Milano, 1974. [Πατέρα μου, ἐδῶ και πολὺ καιρὸ / σ' αὐτοὺς τοὺς λόφους εἶδα μια ελαφίνα, / ἡ ὁποία ἦταν τόσο ὀμορφη, κατὰ τὴ γνώμη μου, / που δεν πιστεύω ὅτι κανεῖς τὴν εἶδε ποτέ / μια ἄλλη τόσο γλυκιά, και πράγματι ὁ Θεός / με τα δικά του χέρια τὴν ἐπλάσε τόσο χαριτωμένη / στο βάδισμα ἦταν ἀνάλαφρη σαν το γερανό / και κάτασπρη ὅλη σαν το ἀγνὸ το χιόνι. / Τόσο τὴν ἐρωτεύθηκα, που τὴν ἀκολούθησα πολλή ὥρα, / ἀπὸ δάσος σε δάσος, ἐλπίζοντας να τὴν πιάσω / ἀλλὰ αὐτὴ ἀμέσως ἐφυγε στὴν κορυφὴ των βουνῶν. / Γι' αὐτὸ ἐγὼ σταμάτησα να τὴν ἀκολουθῶ / με μεγάλη πίκρα, / και μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου ἤθελα να τὴν ξαναβρῶ / και ἄλλη φορά να τὴν ἀκολουθήσω με μεγαλύτερη ἀνεση / και ἐτσι ξαναγύρισα σπίτι. / Σήμερα ξύπνησα, μα τὴν ἀλήθεια / και βλέποντας τὸν ωραῖο τὸν καιρὸ, θυμήθηκα / τὴν ελαφίνα, και μου ἤρθε ἡ σκέψη / να τὴν φάξω / και αὐτὸ ἀποφάσισα. / Ἐτσι ἀκολούθησα ἓνα μονοπάτι, / και δεν κατάλαβα ὅτι βρισκόμουν ἤδη / μέσα στο λόφο, ὅταν ὁ ἥλιος ἦταν / μέσα στον οὐρανὸ, με τὴ λαμπρὴ του σφαίρα.]
- ²⁰ *Ἀπόκοπος*, Ἀπολώνιος, 34.
- ²¹ M. Lassithiotakis, "Le thème de la tempête dans *Ἀπόκοπος* et dans quelques œuvres narratives italiennes de la fin du Moyen Âge", *Θησαυρίσματα*, 27 (1997), 89-100.
- ²² Για τις λόγιες ἀναφορὲς στὸν Ἀπόκοπο βλ. Cristiano Luciani, "Reminiscenze dotte nell' *Apokopos* di Bergadis", *Κρητικὰ Χρονικά*, 28-29 (1988-1989), 324-337.
- ²³ βλ. Michel Lassithiothakis, "*Apocopos*, 183-220: remarques sur l'anti-clérisme de Bergadis", *Θησαυρίσματα*, 22 (1992), 126-147.
- ²⁴ βλ. A. van Gemert, "Literary antecedents", *Literature and society in Renaissance Crete*, ἐπιμέλεια D. Holton, Cambridge, 1991, 64. Margaret Alexiou, "Literature and popular tradition", *ibid.*, 251-262. Cristiano Luciani, "Elementi iconografici nell' *Apokopos*", *Origini della letteratura neo-greca*, 195.
- ²⁵ Τα ἀποσπάσματα τοῦ Ἀπόκοπου προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ

Μπεργαδής, *Απόκοπος - 'Η Βοσκοπούλα*, επιμέλεια Στυλιανός Άλεξίου, Αθήνα, 1989. Τα αποσπάσματα του Βοκκάκιου προέρχονται από Boccaccio, *Tutte le opere*.

²⁶ [Και περάσαμε την υπόλοιπη μέρα μιλώντας για τόσο μεγάλους και ύψιστους και ευγενείς συλλογισμούς, από τους οποίους η μέλλουσα νύχτα μας ανάγκασε να σταματήσουμε. Και φεύγοντας, σαν να είχα τραφεί από θείο έδεσμα, αφού είχα διώξει και σχεδόν ξεχάσει κάθε περασμένο βάσανο, παρηγορημένος πήγα στο συνηθισμένο δωμάτιό μου... και... αποκοιμήθηκα.]

²⁷ [Αφού ήμουν δεμένος σε βαθύτατο ύπνο, [...]] μου φάνηκε ξαφνικά ότι μπήκα σε ένα ευχάριστο και όμορφο μονοπάτι.]

²⁸ [Πράσινα λιβάδια και διάφορα λουλούδια μου φάνηκε ότι είδα στην είσοδο.]

²⁹ [Και μου φαινόταν να ανάβει μέσα μου μια επιθυμία τόσο θερμή να τον προφθάσω, που όχι μόνο τα πόδια μου κινούσαν να τρέξουν για να φθάσουν εκεί, αλλά μου φαινόταν ότι μια ασυνήθιστη φύση μου δάνεισε ταχύτατα φτερά.]

³⁰ [Και ενώ μου φαινόταν ότι είχα δει στην είσοδο πράσινα λιβάδια και λουλούδια, τώρα μου φαινόταν ότι έβρισκα σμίλακες, τσουκνίδες, τριβόλους και ασπράγκαθα και άλλα παρόμοια. Και στρίβοντας προς τα πίσω, είδα να με ακολουθεί μια ομίχλη τόσο πυκνή και σκοτεινή, τέτοια που κανένας δεν είχε ξαναδεί ποτέ· αυτή, αφού με περικύκλωσε αμέσως, δεν εμπόδισε μόνο την πτήση μου, αλλά μου φαινόταν ότι εξαφάνιζε κάθε ελπίδα που μου υποσχόταν η είσοδος.]

³¹ [Και όμως [...]] κατάλαβα ότι η πτήση μου με είχε αφήσει σε μια μονα-

ξιά έρημη, σκληρή και άγρια. [...]] Και εκτός αυτού, μου φαινόταν, όπου και να γύριζα, ότι άκουγα μουγγρητά, φωνές και κραυγές από διάφορα και πολύ άγρια ζώα.]

³² [Και ιδού [...]] ήρθε προς εμένα με αργό βήμα ένας άνδρας χωρίς καμία συνοδεία, ο οποίος, απ' αυτό που κατάλαβα όταν ήρθε πιο κοντά, ήταν πολύ ψηλός με μαύρο δέρμα και μαλλιά [...]] και αμέσως κατάλαβα ότι δεν ήταν αυτός που νόμιζα, αλλά ο ίσκιος του.]

³³ [Αυτός, αφού με κάλεσε με το όνομά μου με πολύ γλυκιά φωνή, είπε: «Ποια κακή τύχη, ποια κακή μοίρα σε οδήγησε σε αυτή την έρημο; Πού πήγε η ευστροφία σου, η σωφροσύνη σου; Εάν έχεις την ευφυΐα που συνήθιζες, δεν καταλαβαίνεις ότι αυτός είναι ο τόπος του σωματικού θανάτου και της απώλειας της ψυχής, η οποία είναι πολύ χειρότερη; Πώς ήρθες, ποια ύβρις σε οδήγησε εδώ;» [...]] Ένα ξαφνικό ρίγος μου διαπέρασε τα κόκαλα και όλες οι τρίχες μου άρχισαν να ορθώνονται· και αφού έχασα τη φωνή, μου φάνηκε ότι, εάν μπορούσα, θα ήθελα να του ξεφύγω.]

³⁴ [Τώρα θα μου άρεσε να σου μιλήσω για την καλή πίστη της είτε στο θάνατό μου, είτε μετά.... Αυτή η άδικη και κακούργα γυναίκα... χωρίς αμφιβολία δεν ένωσε ποτέ μεγαλύτερη χαρά από εκείνη που έλαβε από το θάνατό μου, σαν να της φάνηκε ότι είχε αποκτήσει δοξασμένη νίκη, επειδή είχα φύγει από μπροστά της.]

³⁵ [Με πολύ μεγάλο θόρυβο έχυνε ατέλειωτα δάκρυα, πράγμα που αυτή ξέρει να κάνει καλύτερα από κάθε άλλη γυναίκα. Και κλαίοντας συνέχεια, άρχισε να καταριέται τη συμφορά του θανάτου μου και να

ονομάζει τον εαυτό της ταπεινό, λησμονημένο, απαρηγόρητο και λυπημένο· όμως με την καρδιά της καταριόταν που η ζωή μου είχε διαρκέσει τόσο πολύ, και θεωρούσε τον εαυτό της τώρα τυχερό περισσότερο από κάθε άλλη.]

³⁶ [Αλλά με λόγια γεμάτα συμπόνοια είπε ότι ήθελε να συρθεί σε ένα μικρό σπιτάκι, κοντά σε μια εκκλησία με άγιους ανθρώπους, και εδώ, χήρα και μόνη της, να περάσει το υπόλοιπο της ζωής της με προσευχή και συχνάζοντας στην εκκλησία. [...] Πλησίασε λοιπόν όσο περισσότερο μπορούσε στην εκκλησία των καλογέρων [...] όχι βέβαια για να προσεύχεται, επειδή νομίζω ότι δεν ήξερε καμία προσευχή και δεν την ένοιαξε ποτέ να μάθει, αλλά για να

μπορέσει καλύτερα να πραγματοποιήσει τις φιλήδονες θελήσεις της, χωρίς να έχει πολλά μάτια πάνω της, ειδικά των ανθρώπων, οι οποίοι ενδιαφερόντουσαν για την τιμή της. [...] Με το μαύρο της μανδύα, τραβηγμένο μπροστά στα μάτια της για λόγους τιμής, όπως θέλει να πιστέψουν όλοι, προκαλεί ερωτικά αυτούς που τη συναντούν. [...] Βγαίνοντας από το σπίτι έτσι σκεπασμένη μπαίνει στην εκκλησία. [...] Και αφού κοιτάει παντού με προσοχή, και συναντάει με τα μάτια όποιους είναι εκεί, αρχίζει, χωρίς καθόλου να σταματάει, να ταιπωρεί ένα καταπονεμένο κομποσκοίνι, περνώντας αδιάκοπα από το ένα χέρι στο άλλο, χωρίς να πει ποτέ ούτε μια προσευχή.]

Abstract

Elena Cappellaro: *Boccaccio's influences over Bergadis Apokopos (1370-1519)*

The question of the sources of Bergadis *Apokopos* is strictly related to the uncertain definition of its chronology. According to Van Gemert, the similarity between *Apokopos* and Sachlikis biography allow us to suppose that the former must have been written some year after the 1370.

Among the possible sources of Bergadis, Boccaccio's *Corbaccio* seems one of the most important. Both texts share the same "challenge to conventions" of the typical journey to the afterlife: the hero moves from Paradise to Hell, he is initially scared by the dead ones, but they behave gently to him. The dialogue between them has no consequence for the hero's salvation, but it is just the occasion to express the heavy complaint for the human behaviour through the dead: the living ones, and especially the widows, forget their dead and enjoy the life.

The similarity of many passages suggests that Bergadis may have read and paraphrased the *Corbaccio*.